RESLJEVA 12

GLASILO UČITELJIŠKNIKOV

LJUBLJANA

1960/61

3 zt

3 zt

Napisano v decembru 1960

Izdaja Mladinska organizacija
na Učiteljišču

Odgovorni urednik ANITA ŠOLAR, II.c,
tehnični vodja JOŽE ŠTER, IV.c,
ureja Uredniški odbor

Naklada 200 izvodov
posamezna številka 20 dinarjev

Izdano v januarju 1961

Edita Fincinger:

ŽALOST IN SANJE

Ko se okna, vsa v vlažni tihoti, zazirajo v stremena hiš, še bedim. Blazino sem spodvila tako, da sem videla zvezdam v oči. Zavesa ob oknu se je v gubah zlivala v temne sence.

Tako rada sanjam. Sanje so vse tisto, česar nimam - sanje so lučka, v katero tako rada gledam, ko ob rahlem pihu resničnosti zapihlja, a še, še je tu - še so tu sanje. Zamižim - skozi razpokane veje krilatih dreves se razteza nebo. Od tam prihaja v temnem plašču, s sivimi našitki žalost. Objame me, me poljubi in mi šepeta ...

Nemo ji prikimam ... Povest, ki mi jo pripiveduje, je lepa, mehka, je kot kraj. Grlo je polno, pa se ne morem izjokati ... Skozi srce veje: "zakaj, zakaj ne, kot drugi ... ? Ljubila bi lahko!" Od bolečine stisnem ustni, izpod vek kapajo solze na blazino ... "Žalost - odidi! Prosim, pripovedani mi povest še za jutri, pojutrišnji dan in za vse dni naprej! Prosim, prosim, odidi!"

Ihte se zakopljem v blazino! "Vse bo še dobro! Potrpi! Trpi!" ... Žalost si zakrije glavo s kapuco meglic, ki jo poneso skozi črne veke noči. Ko se obrnem, se zazrem v zvezde. Medel je njihov sijaj - ali pa se mi samo dozdeva. Nasmehnem se: "Zvezde so povesile poglede, ker so me videle jokati. Oh, zvezde, saj me razumete ... Ne plovete nad nami in ni vam mar za naše bolečine, za naše solze ... Saj me razumete, zvezde!"

Zdaj nočem več sanjati ... Pregrenko je, ko se zbudiš iz mamilnega sna in ti žalost zaigra na strune svoje harfe akorde resničnosti. "Ne, ne - sanjati - ne!" Usta šepetajo, noč in srce spita ... Skozi razpokane veje krilatih dreves razpleta veter lunine lase. Ko se okna v vlažni tihoti zazirajo v stremena hiš - ne bedim več ...

\- - -

Vlado Delfin:

DEFORMACIJA

Danes so v meni zamrle vse stare želje
in se rodile nove

Bežali smo v oblake
Željni sonca in prigod.
V naših srcih so sami imperativi in junaki.
Bili smo hrabri kavboji -
nezmotljivi strelci,
vihravi Don Juani
gospodarji plavolasih deklic.
In kdo ni oboževal BB
in Gine ...
vražjega ritma Doris Day.
Ljubili smo trave,
(iz zelenih vrčev smo pili pomlad.)
Vročih želja so bile polne njihove mehke dlani.
Metulji brez kril
smo se lovili z metulji.
Kadar smo ostajali s praznimi vrči
smo bili melanholiki.

Danes so v meni zamrle vse stare želje
in se rodile nove.

S plavico v očeh stojim
med klasjem zorečega žita
(zlatem vrču spoznanja)
in se smejim gradovom v oblakih.

BREZ KOMENTARJA
(vendar bi bil potreben)

Halo, kje je predsednik mladinske? Aha, ti si, Tone. Dobro! Veš, do jutri mi moraš prinesti poročilo o delu vašega razreda. Tak je bil že drugi refren predsednika šolskega komiteja.

T one se je znašel pred situacijo, ki ni bila ravno prijetna. Dnevnik ke namreč še z vsemi štiridesetimi listi ostal nedotaknjen. Razume se, da je poročilo treba sestaviti. Tone je iskal pomoči pri sosednjem razredu. Mislil je, da se tudi v tem primeru pomaga s kooperacijo. Ampak smola! Tudi pri Binetu v III.b je bil dnevnik prazen. Oba sta nato skupno romala k Janezu v III.a. V smislu medsebojnega sodelovanja sta si izposodila vsebino in datume raznih sestankov. Janez je bil pač dober in temu ni ugovarjal. Kdo vendar v stiski ne bi pomagal prijatelju?

Poročilo, ki sta ga Tone in Bine poslala šolskemu komiteju, je bilo popolnoma "solidno in verodostojno"! datirano in lastnoročno podpisano od zapisnikarjev, (ki jih ni bilo). Tako se končala tragična pot sestavljanja razrednega poročila, ki pa konec koncev ni bilo niti tragično, temveč nagrajeno z razredno zastavico. Druga, podobna idila, samo z drugačno vsebino, se zelo pogosto pripeti na markističnem krožku. "Oh, oprostite", se oprabičuje Ančka kolektivu "zaspala sem." Rdečica ji narahlo sili v obraz. Na zadnjem stolu se preseda Polde. Ob štirih je vstal, da ne bi zamudil krožka. Ančki je nerodno. Samo deset minut je daleč od šole. Kratek epilog krožka: 60 formalnih članov, 30 aktivnih. Tretja idila: Sestanek šolskega komiteja. Fantje, koliko nas je. Polovica. "Prekleto" se huduje predsednik. "To je že od sile." "Ne, to ni od sile, to je visoka zavest in dolžnost mladincev."Rezultat: Pokadili 20 cigaret ter izgubili sto petdeset kalorij v ostrem besednem boju.

AK

F A N T

Videl sem fanta
ki ljubi mrzli serpentinasti tlak,
videl sem ga, ko si je
ogledoval avtomobile ...

Lica pepelnata
roka brez dveh prstov ...
Videl sem - fanta
s poševnimi očmi -
ogledoval si je trikotno
kavarno ...

S V E T S A N J

Svet sanj je kakor pošast
ki te duši ...

Ta pošast ni svetilnik
temveč klovn,
ki zabava noro občinstvo,
a ob koncu predstave
skloni glavo,
je kakor osat
posejan na njivi -
izžeti od sanj ...

D O L I N A

Dolina, ki je pregnala zimo
se je zatopila vase.
In s strnjeno desnico
zakopala moje besede
v duplo posekanega hrasta.

Besede ne najdejo izhoda ...

Andrej M.

V S A K D A N J O S T

Vlak z enakomernim ropotanjem nadaljuje svojo pot. Stojim ob vhodu kupeja. Gruša študentov v pisanih puloverjih in smučarskih hlačah se preriva proti svojim, že prej rezerviranim sedežem.

"Gospodična, bi sedli?" se odreže neki navidez prijeten fant. Malce sem zardela, z nerodnimi kretnjami sedla na ponudeno mesto in se zahvalila.

Vlak ropoče dalje, ljudje se prerivajo, tu in tam slišiš neprijetne opazke. "Smem ponuditi!", se ponovno oglasi fant, ki mi je preskrbel mesto. "Ne, hvala!" Toda, košček čokolade Vam vendar ne bo škodoval?" Odlomila sem čokolado, se zahvalila in molčala. Pogled mi je drsel skozi okno na zasnežena polja in s snegom pokrite strehe. Nehote sem se zamišljala v športnem dresu in s smučmi na ramenih, kako otovorjena z nahrbtnikom stopam po strmi poti.

Vlak se s truščem ustavi. Stresem se in pogled mi obstoji na zloženih smučeh, ki so čakale - sedaj še na policah - snega. Žal mi je bilo, da grem domov. Prazniki so in to novoletni. Joj, kako lepo se bodo imeli. Toda kaj mi je, saj grem vendar domov. Kaj ni doma najlepše? To so bile misli, obenem pa želje za nečim nedosegljivim.

Bojan, ne bodi važen in nehaj že gledati svojo sopotnico, daj, zabavaj jo, kaj ne vidiš, da ji je dolgčas. Taki in podobni dovtipi so se

glasili skoraj pol vožnje. Končno je fant, ki je sedel poleg mene, vstal in dejal: "Jaz sem Bojan. Pa Vaše ime?" Zasmejala sem se. Bilo mi je nerodno, saj so se vse oči uprle vame kot da čakajo nekaj senzacionalnega. Odgovorila sem in takoj se je začel naš "globlji" pogovor. Zvedela sem, da gredo smučat na Komno, da želijo tam preživeti Novo leto in še druge zanimivosti. Zanimivo jih je bilo poslušati. Kakšna sprememba! Malo prej so še drug drugega priganjali v pogovor, zdaj pa kot da gre za stavo, kdo bo več povedal. V smehu in šali nas je premotil sprevodnik. Tudi na njegov račun so imeli fantje mnogo povedati. Še vdeno smo v vlaku, toda ne več v tistem razpoloženju ko se bojiš, kam boš sedel, s kom boš govoril in kako boš prebil navadno pusto vožnjo do doma. Besede in z njim čas so nam tekle. Treba se bo ločiti. Postaja se bliža z neverjetno naglico. Vsi smo nekam nestrpni. Vsak nekaj dela. Ta pospravlja malico, drugi časopis, tretji so obuva čevlje, pospravlja copate; poslavljamo se.

"Hvala za družbo in brez zamere, pa kdaj pomislite na nas. Pa kdaj nas obiščite!" Zunaj je bilo mraz. Sneg je naletaval. Gledala sem za njimi. Srečna sem bila, ko sem prestopila domači prag in občutila toploto doma.

Anita

L O G I K A

Smejala se mi je v obraz
ko mi je rekla: ne!
Nerodan sem!
Eleganten nič,
tržačana - ne znaš ...
Je to vse?
Vprašal sem trpko
in se zbal svojega glasu.

Da, oh, saj res,
zažvrgolela je sladko.
Drugega imam,
mogoče te zanima?
Hvala, sem dejal.
Razumel sem:
smejala se mi je v obraz.

AK

Edita Fincinger:

RADA BI, KOT DRUGI

Deževne kaplje se razvlezajo pod nogami, po dežnikih, ulica, polna vrveža, dela, hitenja, utrujena teče mimo ljudi.
"Ves čas samo dež! Kaj lebo, kaj bo?"
"Hm! Pravijo, da bo huda zima!"
"Ja? Nebi rekla!"
Njun pogovor je odnesel tok ulice. Vedno novi ljudje hite mimo in govore, govore ...
"Veste gospa, jaz pa pravim, da je to nemogoče?"
"Oh ne, oh ne! Kaj vse zdaj že imajo! Bombe, veste tiste atomske, potem satelite, rakete in vrag znaj kaj vse še!"
"Ajaj, ajaj! Ko sem bila jaz mlada nismo še niti mislili na kaj takeha. Kaj še vse pride!"
"Bo že! Bo ..."
Tudi njun pogovor steče mimo ...
"In vendar te imam rad! Vsaj reci!"
"No, da!" Zasmejita se.
Njunega pogovora ni več čuti. Zdaj govore kretnje, oči ...

"Tako je polno vsega, veš mama, tako polno! Tudi jaz bi bila tako sproščena - njihova ... Tudi jaz bi bila rada človek za druge, ne pa tako zatrgana sama vase!"
" ... Saj, saj te razumem!" je rekla mama strme.
"Veš, tako bo bolje!"
In zdaj se učim brezbrižnosti, si polagam smeh na usta in skušam biti - flegmatik.

Betka Reš:

MESEC, SPET SVA SAMA

Mesec, nič ne toži mi več
nikar mi ne pravi lepih besed
Glej, on je odšel
in spet sva sama.

Glej mesec, spet sva sama,
midva in tisto bledo
hrepenenje
Samo za hip je postal,
me pozdravil,
potem pa za vedno odšel.

Veš, on ne mara tvoje blede svetlobe
on ne ljubi tihih, otočnihnoči.
V njem je življenje
želi si žgočega sonca - blesteče luči.

R E S N I Č N O

Čakala ga je, toda ni ga bilo. "Pa je obljubil, da bo prišel, sedaj ga pa ni." Vsa potrta se je vrnila domov. Doma je premišljevala, zakaj ga ni. "Morda je bolan; ali pa je imel službo?" Čez nekaj dni ji je pisal, da je bil zadržan in da sedaj za gotovo pride. Takoj mu je odpisala, naj nikar ne misli, da jo bo vlekel za nos ...

Spet je hodila po postaji gor in dol in premišljevala, če bo prišel. Zgubila je že vse potrpljenje in sklenila je, da bo odšla. Obstala je kot prikovana. Zagledala ga je, kako hiti proti postaji odriva ljudi od sebe in se smeji. Vse besede, ki jih je imela pripravljene, da mu jih vrše v obraz, je pozabila in vsa srečna je stekla proti njemu. Ni mogla govoriti, samo gledala ga je in se smejala. Sedaj, ko je prišel, ni mogla verjeti, da je to on, da je res prišel in to zaradi nje, samo zaradi nje - in tako daleč.

Zjutraj je bila še megla, ko se je namenila, da gre k njemu. Ni vedela točno, kje je. Tolažila se je s tem, da ga bo mogoče srečala v mestu. Res, ves premražen je šel po pločniku in zaletel vanjo, tako je bil zamišljen. "Oprooostite, saj nisem mislil!" Zasmejala se je. "A, ti si, sploh te nisem videl. Kam pa greš?" "Sestanek imam pri "Športu", ali greš z menoj? Boš videl kako lepega fanta imam?" "Ali ne bi šla raje z menoj, bova nekaj popila na vso to meglo?" "Naj ti bo, ampak drugič ne bom šla več!" Popoldne sta šla iz mesta. Sonce je grelo v hrbet. Zavila sta po stezi v hrib. Prišla sta do jase, kjer je bilo prijetno toplo in sedla na listje, ki je ležalo po tleh. Toliko sta si imela povedati, sedaj sta pa molčala, samo oči so govorile ...

Ah, vse, kar je lepega, tako hitro mine! Zdelo se ji je, da je ravno prišel, pa bo kmalu moral iti. Kdaj odpelje avtobus. Ob petnajsti uri in sedemnajsti uri trideset. Pregovorila ga bo, da bo šel

z zadnjim. Posrečilo se ji je in tako ga je še lahko nekaj časa gledala. Vsedla sta se na klop. Že prej je imel nekaj na jeziku, da bi ji povedal, pa se ni upal, ker se je bal, da jo bo razžalostilo. Tudi sedaj ni spregovoril, samo iz denarnice je potegnil list in ga ji stisnil v roko. Bila je pozivnica za odsluženje vojaškega roka. Med branjem so ji začele polzeti solze po licih. Ni mogel več vzdržati in sedaj sta oba jokala, ne meneč se za ljudi, ki so hodili mimo njiju in ju začudeno opazovali.

Potem sta vstala in spremila ga je na postajo. Podala sta si roki v slovo in avtobus je odpeljal.

Vanda

Pavel Mišmaš:

IZ DNEVNIKA

Danes grem čez svojo vsakdanjost.
Dosanjan sem in preživet.
Grem čez svoj popoldan
in čakam sanj.

Čakam, da bom spet ljubil.

Z vetrom sem -
sneži in jaz se vračam.

Včasih sem daleč od svoje divjine

in neopazen se vračam
med senčami
vode in vetra in dneva.
Vse se mi zdi,
da je že davno odšlo mimo mene,
da le še tli.

Srečujemo se
in si podajamo roké.
In smo že umrli.
Vsi smo,
kakor izpeta pesem.

Pavel Mišmaš:

P R I D I

Nikogar nimam. Sam sem.
Imel sem jih, toda pustili so me.
Čisto sama sva s spominom ostala.

Tu pred menoj je nebo in morje
in z morjem se mesec igra .

Nocoj bi želel
da bi bila z vso svojo strastjo
in z lepoto
ob meni.

Pridi in bodi moj žalostni december
skloni svoje vitko telo k mojemu
in me opajaj z vrčem svojih poljubov.
Pridi, da te bom ljubil in zraven pisal
najine nove pesmi.
Bodi moja
in jaz bom dober s teboj.

ZGREŠENI CILJ

Šla sva po parku
tesno objeta
in spreminjala svet v lepoto
Kaj Hruščev je v Moskvi dejal,
kakšen korak je Kennedy izbral
da nevtronska bomba je hujša od A in H,
to vse so nama bile smeti.
Nemški čudež je šel mimo naju
in za NATO se nisva zmenila -
pa so nama rekli, da sva življenje zgrešila.
Prijatelj verjemi mi,
da živel bi lepše tudi ti
in vsi,
če dočakal bi svet,
ki sva ga midva gradila

AK

Poročila mladinske organizacije

Problemi, ki jih srečujemo pri delu šolske skupnosti

V zvezi z razvojem družbenega samoupravljanja, ki je osnovna nit naše prihodnosti, so bile pred tremi leti ustanovljene skupnosti dijakov oziroma šolske skupnosti. Njihova naloga je, vsklajevati odnose med dijaki in profesorji, aktivno sodelovati pri izvrševanju in realizaciji učnih načrtov itd. Posebni sveti (n.pr. disciplinski ipd.) pa omogočajo vzdrževati red in krepiti pri dijakih čut samokritičnosti.

Pred vse te naloge je bila postavljena tudi naša šolska skupnost, ki je bila ustanovljena pred tremi leti. Takoj so se pokazale dobre in slabe strani. Pokazalo se je, da bi bila za nastop in reševanje problemov, ki so se porajali pred njo, potrebna daljša pripravljalna doba, ki naj bi predvsem vplivala na vzgojo ter širila idejo in pomen novih demokratičnih oblik. Prav ta doba pa je bila pri nas premalo izkoriščena, tako od strani profesorjev kot tudi od nas, dijakov samih. Organizacija LMS na šoli je videla v skupnosti konkurenta in tudi delo v razredu si obe organizaciji nekaj časa nista znala smiselno razdeliti. Vse večja potreba po globljem spoznavanju dela, nalog in metod pa je prisilila k hitrim ukrepom, v precej kritičnem položaju, iz katerega smo se delno izvlekli šele letos. Čeprav je vsaka šola polna specifičnih lastnosti bi od CK LMS pričakovali več pomoči in tudi literature, ki bi našim dijakom omogočila točneje spoznavanje pravic in dolžnosti. Tako pa smo ostali sami sredi poti, ki terja od nas vrsto rešitev, ki jih ni mogoče reševati na administrativen način. Od profesorjev, ki so tudi sestavni del šolske skupnosti, pričakujemo več pomoči in razumevanja, predvsem pri vzgoji kolektiva in notranjih odnosov v njem. Ko je to storjeno, lahko z lahkim srcem prepustimo kolektivu reševanje najrazličnejših problemov, ki jih srečavamo v učno-vzgojnem procesu. Lahko diskutiram samo tedaj, če nekaj vem in šele tedaj prihajamo do nekih pozitivnih zaključkov, ki so potrebni za hitrejši napredek v šoli ter pripomorejo dijakom k hitrejši samostojnosti in razvoju kolektivne odgovornosti. Šele tedaj, ko dijaki osvoje vse

te specifične lastnosti dijaške samouprave, lahko postanem tudi enakopraven član šolskega odbora, ki vse premalo rešuje vprašanja dijakov in njihove težnje. Poleg vsega tega je potrebno tudi večje sodelovanje z vodstvom šole, kakor bi moralo biti tudi vodstvo bolj seznanjeno s kolektivom in s posamezniki, ki v njem delajo oziroma prevladujejo.

Anton Skok, V.a.

Pri invalidnih otrocih v Kamniku

Tovariš Eric iz V.b nas je navdušil in organiziral obisk učiteljiščnikov v Dom invalidov v Kamniku. Šli smo, da bi razvedrili z recitacijami, petjem in igranjem te resne, globoke in žalostne obraze. Sprejeli nas so zelo lepo in pogled na te nebolgljene, doraščajoče otroke je bil pretresljiv. Stali smo pred njimi, v srcu nam je bilo hudo in marsikateremu od nas je nevede zalila solza oko. Trudili smo se, da bi jih čimbolj razvedrili. To se nam je tudi posrečilo; še tista majhna, tako uboga in resna deklica je na koncu raztegnila mala usteca. Vzdušje med nami je postalo zelo prijetno in z obrazov jim je sijala vedrina. Kljub vsemu je bilo videti nekje globoko v očeh, da imajo tudi oni vero v življenje in jih njihova tragična usoda ni strla.

Med izvajanjem našega okteta smo jih delili pomaranče, ki smo jih prinesli za Dedka Mraza. Koliko hvaležnosti so nam izkazale te oči! Tudi oni so nam pokazali kaj znajo. Skoraj presenečeni smo prisluhnili kitaristu, ki je sila občuteno igral ter pevki, ki je imela zelo prijeten glas. Že smo hoteli končati s svojim programom, toda njihovi pogledi so že prosili in Janko jim je za slovo zaigral še poskočno polko. Potem smo se morali posloviti in sklenili smo, da bomo še prišli.

Marija Košorok

Oktet - že poje

Pred nekaj meseci je bil na Učiteljišču ustanovljen oktet, ki ga sestavljajo dijaki četrtih in petih letnikov. Naš vodja, Jaka Kurat, je s požrtvovalnim delom dosegel, da smo v kratkem času pripravili kratek program narodnih pesmi. Krstno predstavo smo doživeli na Dan republike 29.novembra na šolski proslavi.

Z rednimi vajami si je ansambel nabral toliko izkušenj, da je nastopil že izven naše šole. Za novoletne praznike je oktet skupaj s kulturno skupino Učiteljišča gostoval v Domu invalidne mladine v Kamniku in tam dosegel precejšen uspeh. Kljub temu, da bodo v prihodnjem letu zapustili zbor trije pevci s pevovodjem na čelu, bomo skušali oktet obdržati in še naprej zastopati Učiteljišče na glasbenem področju. Oktet naj bi vključili v kulturno društvo na Učiteljišču, ki ga namrevamo ustanoviti do konca šolskega leta. Člani okteta Janez Godnov, Andrej Logar, Jože Sevljak, Metod Resman, Jani Rupnik, Dane Vidovič, Jože Rovšek in Jure Gartnar se zahvaljujemo našemu vodji - Jaku za požrtvovalno delo z nami. Želimo mu, da bi tudi v prihodnjih mesecih tako uspešno vodil zbor kot do danes. Vsi mu želimo tudi srečno pot v učiteljski poklic.

Jure Gartnar

Lutkovna sekcija Učiteljišča v času novoletnih praznikov

Delo lutkovne sekcije še nobeno leto ni bilo tako razgibano kot je sedaj. II.a, III.b, IV.a so postala močna žarišča te lepe dejavnosti. Kot vsako leto se je bilo treba tudi letos pošteno pripraviti na Novo leto. To je tudi odlično uspelo. Vsaka od treh skupin je pripravila prikupno igrico, s katero je potem razveseljevala otroke v pričakovanju Dedka Mraza. Vso pomoč pri delu in študiranju so skupine našle pri tovariših profesorjih Sipnikovi, Bazlju in Kreutzerju. V imenu vseh lutkarjev se jim ob tej priliki najlepše zahvaljujem za njihovo nesebično razumevanje.

S ptirimi igricami: "Meh za smeh" (II.a), "Rdeča kapica", "Čarobna skrinja" (III.b) in "Težave Peteršilčkove mame"(IV.a) so skupine

odigrale v času novoletnega praznovanja preko štirideset predstav. Z desetdnevnim programom so kot vsako leto tudi letos izpolnili novoletni program na Gospodarskem razstavišču. Lutkarji IV.a so s "Težavami" gostovali po vaseh črnuške občine, ostale skupine pa po raznih podjetjih in ustanovah.

Zavestno in prizadevno delo jih sedaj čaka nagrada - prijetno letovanje na Jezerskem.

Mitja Rotovnik, IV.a

PREDSTAVLJAMO VAM ŠPORTNIKE UČITELJIŠČA

ŽENSKA ODBOJKA:

Tokrat smo povabili na razgovor članice ženske odbojkarske ekipe, ki že vrsto let uspešno zastopajo našo šolo, saj v Sloveniji kot v zveznem merilu nimajo pravega nasprotnika. Nekajkrat so posegle po najvišjem naslovu - srednješolski prvak v Sloveniji in tudi v Jugoslaviji. Te titule pa so prinesle iz Sarajeva in Skopja. Prav gotovo ni šlo brez truda, zato jim lahko tudi na tem mestu zares iskreno čestitamo. Istočasno bi želeli, da ugled, kakršnega so dosegle naše reprezentantke, še nadalje obdržijo pa čeprav nas v tem letu zapuščajo tri najboljše odbojkarice.

Prva, ki že od prvega letnika dalje igra odbojko je

METKA ŠMALC iz V.c. Pričela je "Olympiji", v zadnjem času pa nastopa za barve ŽOP Ljubljana. Poleg tega, da se odlično uveljavlja v odbojki, nima nič manj uspeha pri orodni telovadbi. Pravi, da je ekipa v kateri je tudi ona nastopila, zaigrala najbolje na srednješolskem prvenstvu 1959.leta. Vsako od igralke smo vprašali tudi za mnenje, kdo je najboljši športnik na Učiteljišču in v Sloveniji. Metka je mnenja, da je Andrej Logar najuspešnejši na Učiteljišču, Miro Cerar pa v Sloveniji.

ALENKA JAGODIČ je iz IV.c letnika. Odbojko igra tri leta. V šolsko ekipo je stopila prvič v drugem letniku in je od takrat dalje zelo napredovala, zato ni čudno, če je kmalu nastopila tudi v prvi ekipi "Olympije", ki je zastopala Slovenijo v preteklem letu v ženski zvezni ligi. Je zelo iznajdljiva v obrambi, a njeni močni udarci največkrat zadenejo črno. Poleg odbojke zelo rada igra košarko, saj je tudi stalna repre-

zentantka v šolski ekipi. V spominih na odigrane tekme je izbrala kot najboljši nastop ekipe - II.festival srednješolscev v Sarajevu 1959.l. Za najboljšega športnika je določila Vidoviča in Popka na Učiteljišču, Daneva pa v Sloveniji.

Najmlajša zastopnica naše prve ekipe je

JOŽICA SEMPRIMOŽNIK, do nedavnega članica AOK. Z odbojko je pričela pred štirimi leti, servirala pa je prvič na Učiteljišču 1959.leta. Lanski nastop ekipe na srednješolskem prvenstvu je izbrala za najboljšega odkar nastopa. Čeprav ji višina ne dopušča, da bi se uveljavila na mreži, pa kljub temu stalno zastopa ekipo, to pa zato, ker višino nadomesti z izredno požrtvovalnostjo. Meni, da je atlet Popek najboljši pri nas na Učiteljišču, Cerar pa v Sloveniji.

TATJANA MOČILNIKAR iz V.b je najvišja igralka ženske ekipe. Z odbojko se ukvarja že sedem let. Tudi ona je lani igrala za klubske barve Olympije, a danes je članica ŽOK Ljubljana. Medtem, ko odlično igra odbojko, saj ima izreden smisel za kvalitetno igro in udarce na mreži, pa se poizkuša tudi v košarki, rada pa igra tudi badmington. Pravi, da je Vidovič najboljši na Učiteljišču, v Sloveniji pa Cerar.

MAJDA FERLIN je dijakinja V.c letnika. Odbojko igra že šest let in je bila lani pravtako članica Olymipje, sedaj pa nastopa pri ŽOK Ljubljana. V najlepšem spominu so ji ostala tekmovanja na II.festivalu 1959.leta v Sarajevu. Odbojko igra zelo koristno, močno udarja, a poleg vsega je zelo požrtvovalna v polju. Je mnenja, da je Barbka Jamnik najboljša na Učiteljišču, v Sloveniji pa Ivo Danev.

Šesta redna reprezentantka je

DANICA PRISTOV iz IV.b. Pravi, da niti ne ve kdaj je pričela z odbojko, a v šolski ekipi smo so prvič videli pred dvemi leti, ko je igrala na srednješolskem prvenstvu. Istočasno šteje ta nastop za najboljšega, kar jih je odigrala v ekipi. Danica je pravtako zelo požrtvovalna, ima zelo dober odboj, poizkuša pa tudi že na mreži. Za športnika na Učiteljišču je izbrala Popka, Cerarja pa v Sloveniji.

Poleg navedenih sta ekipo zastopali lani še MARJANA ZRIMŠEK in RUŽA ROZMAN - a bomo o njih govorili v prihodnji košarkarski ženski rubriki. Zraven pa lahko naštejemo še nekaj perspektivnih igralk, ki bodo po izpraznjenih mestih lahko uspešno zamašile nastale praznine - to so: MERI KOLMAN, ANICA SKOK, MARINA GORIŠEK, BETKA REŠ, BISERKA ČUČULOVIĆ.

Ker smo v pretekli številki pomotoma izpustili v košarkarski rubriki

ŽAKELJ VIKTORJA, ga priobčamo danes.
Star je 17 let, doma iz Žirov. Obiskuje V.a letnik. Rad bi igral pri kakšnem klubu v Ljubljani. Odlikuje se z izredno prodornostjo in z visokimi skoki pod košem. V reprezentanco je vstopil lani.

Za razvedrilo

Idealist: "No, Pepe, pa ti povej, kaj pomeni idealist?"
Pepe je zelo uspešno diskutiral s sosedom - ko je profesor pokazal na presenečenega Pepeta.
Pepe mu je na kratko odvrnil: "Tovariš profesor, saj danes ni etika, ampak slovenščina!"

Avtomatizacija:

"Kje je Janez?" je vprašal profesor zgodovine.
"Manjka!"
"Avtomatično nezadostno!" "Kje pa je Pepe?"
"Bolan!"
"Da ni v šoli?" "Ne!" "Torej avtomatično nezadostno!"
"Kdor bo pri matematični šolski prepisoval, dobi avtomatično cvek!" je objasnil profesor matematike.
Taka je torej avtomatizacija v šolstvu.

Pogovor s sodelavci

A. M. Tri pesmi bodo objavljene. V nekaterih ostalih premalo poveš, konec pa zato enostavno rešiš s ponovitvijo prvega verza. Najslabše so zadnje tri. Še piši in čimbolj išči svoj izraz.

B. R. Mesec spet sva sama - brez zadnjih dveh kitic. To, kar si v njih povedala, je povedano že v prvih treh kiticah. Pa tudi predzadnja kitica je precej nerodna. Pesem "Misli" pa ne pove nič posebnega.

O. R. Hočeš za vsako ceno pisati vzvišeno poezijo, kar pa samo zakrije doživetja oziroma čustva. Druga stvar pa so rime, kajti ob branju se zdi, da so napisane z muko. Pesem "Življenje" je bila objavljena.

J. P. Pesem "Dekle" je dobra, "Osamljenost" pa je v primeri z njo precej slabša. Z verzi se prehitro zadovoljiš.

Pepe Moderen, pesem "Moja ljubezen" je primer nekega narejenega poziranja, ki je morda celo pogojen z enkratnim, oziroma, prvim razočaranjem. Kljub umetelnosti vsebujeta pesmi nekaj, kar je predpogoj za dobro pesem. Objavili jo bomo v četrti številki.

A. K. Pesmi sta nerodni, premalo truda je v njih. Premisliti moraš vsak verz posebej, potem ga šele napisati. Pesem "Logika" je izrazno boljša. Za pesem "Zgrešeni cilj" pa smo mnenja, da je za človeka, ki se izolira od sveta, nevarno, da se lahko znajde na individualističnih pozicijah in postane neživljenjski!

Daso Tvoja fantastična zgodba "Samoclik", bi bila boljša, če bi se lotil bolj preprostega in razumljivejšega načina opisovanja. Zgodbo začneš dobro, na sredi, ko bi bilo treba zgodbo razplesti, popolnoma zatajiš. Menimo, da imaš smisel za humor, zato se še oglasi in poizkušaj dalje!

L. Š. Zgodbo "Med šotori" nismo objavili, ker sama po sebi ni, dobra. Res je kratka, vendar moraš v tem primeru poiskati bolj preprost način razpleta in jasen konec.

Betka: "Aco in matematika" je predolga zgodba za objavo in nas o vsem kar hočeš povedati, ne prepriča.

I. M. Tvoja zgodba "Jesenski utrinek" je tako poznana, da nas včasih malo preveč spominja na Jurčičeve zgodbe.

Ponovno opominjamo vse sodelavce, da svoje prispevke pišejo v pisavi, ki jo bo mogoče dešifrirati.

UREDNIŠTVO

Napisano v decembru 1960

Izdaja Mladinski aktiv Učiteljišča v Ljubljani, Resljeva 12
Odg.urednik : ANITA ŠOLAR, II.c,
Tehn.vodja JOŽE ŠTER, IV.c , ureja uredniški odbor
Naklada 200 izvodov, cena posamezne številke 20 dinarjev
Izdano v januarju 1961